

Miśh7913

ФІНГАЛЬНА ФІЗІЯ

ФІЗІЇНА КОЛЕКЦІЯ

ФІЗИІНА КОЛЕКЦІЯ

ФІНГАЛЬНА ФІЗІЯ

Написав та проілюстрував Mish7913

Іноді здається, що ти можеш все,
але коли починаєш це робити,
розумієш, що потрібно
вчитися ще і ще

2020

Фінгальна Фізія

Фінгальна Фізія від Mish7913

Ця книга написана для розваги, і будь-яка частина цієї книги НЕ може бути продана будь-яким способом, включаючи електронну книгу, аудіокнигу чи друковану версію. Якщо ви надрукуєте цю історію, ви не зможете її продавати, ви можете лише подарувати її БЕЗКОШТОВНО, також якщо ви запишете аудіокнигу, її не можна продавати, ви можете лише поділитися нею БЕЗКОШТОВНО. Ця історія має бути абсолютно БЕЗКОШТОВНОЮ для всіх і кожного.

Це БЕЗКОШТОВНА книга: Не для Продажу.

<https://mish7913.blogspot.com/>

© Mish7913. All Rights Reserved. 2020

ЗМІСТ

РОЗДІЛ	СТОРІНКА
1. Несподіване Прохання	5
2. Сусід Розповів що Сталося	7
3. Майстра справи не Лякаються	10
4. Епілог	13

Розділ 1

НЕСПОДІВАНЕ ПРОХАННЯ

Ось вже настала весна, і Джеймс радісно сидів на балконі, і спостерігав як пташки весело стрибають по деревах, і співають пісні своєю мовою. Джеймс зітхнув глибше свіже чисте повітря, і з насолодою видихнув. Він нічого не очікував, як раптом пролунав дзвінок у двері. «Дінь-дон».

Він підвівся, і вийшовши з балкону, підійшов до дверей і відчинив їх, а на порозі з'явився його сусід Роджер із фінгальним оком на фізі, та сказав:

“Чуєш, дай молоток, га?”

“Навіщо?” - спитав шоковано Джеймс, дивлячись на сусіда

“Треба...” - простяг Роджер.

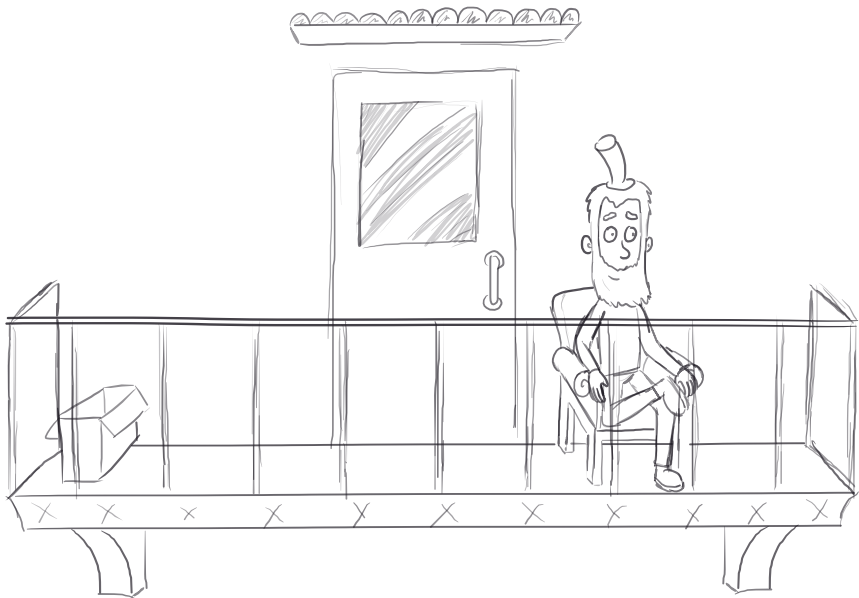
Джеймс подивився на нього з великим нерозумінням і диким інтересом, дивуючись звідки у нього фінгал під оком.

"Гаразд... ось..." - сказав Джеймс, даючи йому молоток.

"Дякую, друже!" - сказав Роджер, взявши молоток, та пішов додому.

Джеймс трохи постояв гублячись у здогадах, але потім вирішив що не хоче завантажувати свою голову всякими думками, у такий чудовий день. Він повернувся назад на свій балкон, і сівши в крісло, знову почав спостерігати за веселими пташками.

Розділ 2

СУСІД РОЗПОВІВ ЩО СТАЛОСЯ

Раді пташки стрибали по гілках і весело цвірінькали, але раптом вони швидко злетіли на землю і почали клювати на землі хлібні крихти, які насипала маленька дівчинка з сусіднього будинку.

Джеймс подивився на пташок, як вони радісно клюють їжу, і подумав, що йому теж не завадило б перекусити, і він вирушив на кухню в пошуках чогось смачненького.

Зайшовши на кухню, він відразу звернув увагу на печиво, яке купив днями, він взяв його і почав по одній закидати в рот, потім подивився на них, це були маленькі печива у формі тварин, він подивився на одну, вона схожа на рибу, подивився на другу, вона схожа на птаха, потім подивився на третю, але вона була дивної форми, він не зрозумів що це за тварина. Але недовго думаючи, воно теж полетіло йому в рота, і це було дуже смачно, серйозно.

Коли він взяв печиво у формі лелеки, раптом голосно і повільно пролунав дверний дзвінок «Ді-і-і-інг-До-о-о-онг». Він швиденько вкинув його в рот і пішов до дверей. Але коли він відкрив двері, то ледь не подавився від побаченої картини.

На порозі стояв Роджер з другим фінгалом, і кислою фізією простягає йому молоток зі словами:

“Дякую, але це не допомогло”.

“Що трапилось?”

“Це довга історія...”

"Заходь і розкажи мені!" - Джеймс повів його у вітальню і посадив його на диван, а сам сів у крісло навпроти Роджера, та Роджер почав розповідати свою цікаву історію:

"Та я вирішив зробити шпаківню, я взяв дошки, відрізав потрібних розмірів, як написано в книзі. Взяв цвяхи, але я не знайшов молотка, тож я взяв камінь, і вирішив їм забивати цвяхи, поклав дошку на табуретку, і взявши цвях, вдарив по ньому каменем, цвях ударив по дошці, але інший кінець дошки злетів у повітря,

я так і не зрозумів, як це сталося, але в підсумку я опинився з фінгалом. Ну, я подумав, що краще буде з молотком, тож я попросив його у тебе, але різниці ніякої не було, коли я забивав цвяхи, то дошка теж підлетіло, але вдарила вже по іншому оці".

"Тю, ну ти й даєш, хто ж ставить дошку на табуретку, і вдаряє по краю дошки?"

"Я так зробив"

"Я бачу ... тож ... здається, що мені доведеться тебе вчити як треба робити шпаківні".

"А ти вмієш їх робити?" - запитав щасливий Роджер.

"Ще питаєш, звичайно вмію, я в дитинстві стільки шпаківень наробив, скільки було дерев у нашому дворі, усі вони були в шпаківнях".

"ВАУ!".

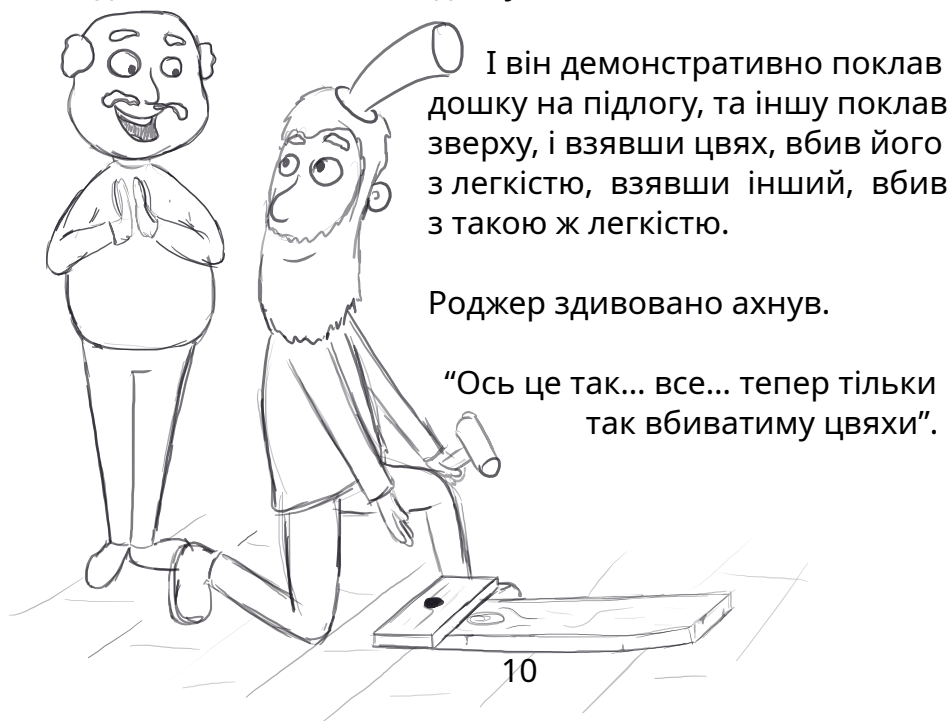
Роздв 3

МАЙСТРА СПРАВИ НЕ ЛЯКАЮТЬСЯ

Як тільки Джеймс взяв свій ящик з інструментами, він пішов за своїм сусідом. Роджер був дуже задоволений що його сусід пішов йому допомогти, тому ... Роджер провівши його до себе, показав йому свої дошки, які повинні бути шпаківнею.

Джеймс узяв дошки і сказав йому:

"Ось подивися як треба забивати цвяхи, потрібно дошки покласти на підлогу".

І він демонстративно поклав дошку на підлогу, та іншу поклав зверху, і взявши цвях, вбив його з легкістю, взявши інший, вбив з такою ж легкістю.

Роджер здивовано ахнув.

"Ось це так... все... тепер тільки так вбиватиму цвяхи".

Джеймс, подивився на свого сусіда, самовдоволено посміхнувся, і демонстративно став перевертати дошки, але упс... дошки не зрушили з місця, Джеймс подивився здивовано, потім подивився на цвяхи, і побачивши якої вони довжини, він почервонів від сорому і сказав:

"Упс, мені здається що я їх до підлоги прибав".

"Що?" – вирвалося у Роджера – "я ж три дні тому, новий паркет постелив на підлогу".

Джеймс швидко став віддирати їх від підлоги, але дошки не рухалися з місця, і він взяв лом та став віддирати їх від підлоги, і віддер їх разом з шматком паркету, він завмер у нерішучості, дивлячись що він накоїв, він червоніючи попросив вибачення.

Роджер теж стояв, не знаючи, що робити.
Звичайно він пробачив свого сусіда,
а потім сказав:

"Джеймс, ти ж казав що
вмієш робити шпаківні".

"Звісно вмію, але ... без цвяхів"

"А це як?"

"Я зазвичай дошки обмотував скотчем".

"Гей, це ж геніально, чому ти раніше мені про це не сказав?"

"Я просто хотів ... трохи похизуватися", - сказав Джеймс, червоніючи від своєї дурості.

"Хаа ... Ну ти даєш, піду шукаю скотч".

І Роджер пішов шукати скотч, але повернувся з мотком ізоляційної стрічки та сказав, що у нього скотч закінчився, і залишилася лише синя ізолента.

"У мене залишилося лише ізолента".

"Ізолента навіть краще, дощу та води не так боїться, мені здається".

І майстри знову взялися до роботи, і незабаром шпаківня була готова.

Розділ 4

ЕПІЛОГ

Вони веселі вийшли на вулицю, і Роджер заліз на дерево, примудрившись ледь не звалитися з нього, але втримався за гілку, він причепив шпаківню до дерева, а потім спустився, вони сіли на лаву, і почали спостерігати за шпаківнею.

Деякий час вони так посиділи, дивлячись на птахів, що влітали та вилітали з шпаківні, і Роджер сказав:

"Джеймс, дякую за допомогу".

“На здоров'я Роджер”.

Вони сиділи, насолоджуючись днем, адже раптом Роджер схопився зі свого місця й сказав:

“Джеймс! Я згадав, що у мене є запасні паркетні дошки, допоможеш мені їх постелити замість поламаних?”

“Звичайно, пішли...”

Вони як швидко взялися за роботу, так швидко і все зробили, і на підлозі вже не було бачно й сліду сьогоденішньої катастрофи, все було залатано та прибрано.

І вони щасливі, вийшли на балкон, сіли і почали спостерігати за своєю новою шпаківнею зі щасливими птахами, попиваючи гаряче какао.

КІНЕЦ

